

Juni 2020

Tænk handleplanen forfra

Regeringen igangsatte med nytårstalen i år planen om en ny samlet reform af anbringelsesområdet. Reformen indebærer bl.a. en ny lov hvor regeringen ønsker at skabe et:

"Opgør med stigmatiserende og forkerte begreber i lovgivningen: Vi skal væk fra at se barnet som problemet (...) og det skal lovgivningen afspejle. Udsatte børn skal fx i stedet for en aflastningsfamilie have en venskabsfamilie."

- <https://www.regeringen.dk/nyheder/2020/barnet-foerst/>

Handleplaner er det centrale faglige styringsredskab på anbringelsesområdet og er dermed en vigtig faktor i det møde anbragte børn og unge, og deres familier, har med systemet der organiserer deres liv, samt de fagprofessionelles handlemuligheder og opgaveforståelse – derigennem også deres blik på børnene.

Handleplanerne og målfastsættelsen i dem, er noget af det De Anbragtes Vilkår bagland, peger på kan være stigmatiserende, dybt problematisk for selvforståelsen og svært ind i et børne- og ungeliv. "Det er vores tilsynsrapport, hvor der står hvor mange K3'er man har" sagde en af De Anbragtes Vilkår frivillige meget præcist.

Derfor ønsker vi at tilbyde et nyt perspektiv for arbejdet med handleplaner, hvor fokus rettes mod den faglige indsats frem for barnets individuelle udfordringer. Med ønske om at skabe et mere meningsfuldt arbejde og bedre grundlag til at sikre at anbragte børn og unge, får de rette betingelser og støtte omkring sig at vokse op i.

Hvad oplever de anbragte selv?

For mange anbragte børn og unge er handleplanen en vanskelig ting der for det meste understreger hvor anderledes ens børneliv er og peger pilen indad mod barnet som værende problemet, på trods af et væld af omstændigheder og betingelser barnet ikke har ansvaret for. Vi har nedenfor indsat et udpluk af citater fra tidligere anbragte børn, der opsummerer hvordan handleplanen kan påvirke ens liv:

Pludselig skulle vi skalere vores handleplansmål: Det var ligesom at få karakterer som menneske. Hvor god er du til at leve?

Pludselig fik jeg et spejl op af alt det jeg ikke kunne. Og jeg skulle altid arbejde med alt det jeg ikke var god til. Jeg gik helt ned på det.

Hvis opvask bliver et udviklingsmål, så kan det igen være mig der er noget galt med. Man tror man præsterer dårligere end alle andre mennesker, men måske afspejler ens udviklingsmål bare alle unges udvikling

Jeg var midt i 20erne før det gik op for mig at der ikke var noget syndeligt galt med mig. Jeg havde bare været anbragt

Hvad er udfordringen ved handleplaner i dag set fra et børneperspektiv?

Der er en række udfordringer ved handleplanernes opbygning set fra et børneperspektiv:

Pilen peger indad mod mig

- Der er et udpræget individualiseret problemfokus i handleplanens opbygning, hvor barnets livssituation ansvarliggøres og individualiseres mod barnet. Det er barnet der har udfordringer og skal skabe en forandring, selvom barnets situation er påvirket af et væld af komplekse betingelser rundt om og i barnets liv, som det ingeniunde har haft eller har indflydelse på. Det kan give barnet og den unge en

oplevelse af at være helt forkert, og fjerner samtidig fokus på kontekstens betydning for barnets situation. Hvis konteksten er helt umulig at være barn i, vil handleplanen stadig individualisere problemet til barnet.

Mit liv bliver et evigt udviklingsprojekt

- Systemet fordrer at der skal opstilles et mål og dermed er myndighed "tvunget" til at finde på noget. Det kan ofte blive til mål som kan give mening i et voksenperspektiv eller i et snævert fagligt sigte, men som bliver forstyrrende i et børneperspektiv, hvis ikke det opleves at kunne opsættes til mening og sammenhæng i et hverdagsliv og i forbindelse til barnets samlede livssituation. Flere tidligere anbragte oplever derfor at have haft skøre mål "Leika skal lære at lave opbagt sovs" kan nævnes som et tydeligt (og ægte) eksempel herpå
- Udfordringerne ses også, når der skal laves handleplaner på særligt mindre børn som anbringes alene pga. manglende forældrekompetence. Så er opgaven rettet mod barnet, jo "bare" en almen omsorgsgivende opgave med et nyt hjem – men alligevel skal der udformes en grundig handleplan med diverse individualiserende udviklingsmål
- Det kontinuerlige fokus på mål er rigtig hårdt for børnene og flere beskriver hvordan det kan opleves som om "der skal findes noget", hvor man ikke kan slippe fri af forståelsen om at man er utilstrækkelig i sin udvikling. Tilgangen omdanner hele barnets liv til et udviklingsprojekt ud af noget problemfyldt, som ikke har en ende.
- Der bliver ofte alt for mange mål som umuliggør en sammenhængende indsats og stresser barnet, fordi mål opdeler livsforhold, der ellers er indvævet i hinanden. En af vores frivillige oplevede det eksempelvis helt meningsløst på samme tid at skulle både lære at omlægge sin kost og lave sundere mad og få en mere konstruktiv relation til sin kæreste som han på det tidspunkt var i en meget tæt symbiose til. Problemet er at mål opdeler livsforhold der ellers er vævet ind i hinanden

Jeg skal hele tiden passe på med ikke at blive for god, så tager de mine trygheds-personer

- Når handleplanen og de tilknyttede udviklingsmål bruges som indikation for en indsats relevans og fortsatte etablering, kan det gøre at det opleves som en balancegang for barnet ikke at blive for god eller for dårlig, da det så kan betyde at man skal flytte eller efterværnet stopper. Det er u hensigtsmæssigt for alle parter

Er jeg stadig ikke god nok når jeg flytter hjemmefra?

- Flere tidligere anbragte peger på, at det er svært at vokse op med en række personlige udviklingsmål som ikke altid har en afslutning. Pludselig flytter man hjemmefra men er man blevet god nok, klar, rask? Eksempel på mål der ikke har haft succeskriterie: Emma skal blive bedre til at indgå i relationer – er noget som uden indikator for hvornår det er nået, endte med ikke at kunne vurderes som afsluttet. I den modsatte grøft er: Emma skal blive bedre til at rydde op på sit værelse. Det er et alt for banalt opdragelsesmæssigt problem, der burde bare være integreret i anbringelsesstedets opgave, som en naturlig ting i et ungdomsliv, men som ender med at blive et individualiseret problem. Uanset hvilket mål, understreger det en forståelsesramme omkring barnet, som giver barnet en oplevelse af at være forkert. Indsatsen og handleplanen strandede ved de her eksempler ved abstrakte udviklingsmål, som også ofte retter sig mod følelsesliv og andre arbitrære emner, barnet aldrig bliver færdig med, og som ikke har nogen retning mod det almene børneliv som fællesskaber, skole mv.

Handleplanens indhold giver ikke mening for mig

- Mange anbragte børn og unge giver udtryk for, at de ikke oplever, at deres handleplansmål giver mening for dem, enten fordi de ikke forstår hvad de betyder eller de oplever dem som irrelevante.
- Flere af vores tidligere anbragte giver hinanden råd om at passe på med at åbne sine papirer, da de kan opleves misvisende og derfor ikke kan bidrage til at forstå den komplekse person de er og var og

hvilke særlige betingelser de stod i. De oplever at være blevet til simple kategoribeskrivelser, mens den situation de stod i er udeladt.

- Flere af vores tidligere anbragte har svært ved at genkende sig selv i det beskrevne når de senere får aktindsigt
- Handleplanerne, og udarbejdelsen af målene heri, tager i for høj grad udgangspunkt i et voksenperspektiv på barnet/den unge, men dels bliver børnene sjældent tilstrækkeligt hørt eller inddraget i dette arbejde og dels overses de særlige betingelser i barnets livssituation. Det er et problem fordi et barns situation og betingelser, tydeligst kan beskrives gennem barnet selv der står i det, hvor et udefra perspektiv fra en voksen vil se problemet med sine egne referencerammer, faglighed og erfaring

Hvad er udfordringerne set med organisatoriske briller?

I det følgende præsenterer vi en række udfordringer der bunder i de beskrevne udfordringer nuværende og tidligere anbragte oplever, men som de selv sagt ikke selv har sat ord på. Til gengæld er nedenstående udfordringer at genfinde i dialog med praksis og forskning på området.

Organiseringen af samarbejdet omkring handleplaner er svært

- Selve formålet med handleplaner favner for bredt og dermed bliver handleplanen ikke effektiv til nogen af de mange formål, dvs. den bliver hverken et stærkt styringsredskab til koordinering af indsatsen, mødet med barnet eller god kontrol på indsatsen
- Nogle gange foreligger der slet ikke en handleplan fra start. Børnesagsbarometeret viser 23% af sagerne ikke har en handleplan når barnet anbringes. Dvs. handleplanen fungerer i mindre grad som styringsredskab i praksis
- Efter anbringelsen er sket, er det meningen der ske en opfølgning efter 3 måneder og herefter hvert halve år. Desværre overholdes kadencen ikke altid og indholdet på møderne mellem barnet og sagsbehandleren kan være af varierende kvalitet

Handleplanen har et lineært udgangspunkt, men livet er sjældent lineært

- SMART mål, er en meget uhensigtsmæssig simplificering af organiseringen af indsatsen, da det forudsætter en linearitet og en entydig kausal sammenhæng mellem problematiske omstændigheder i barnets liv og sårbarheder hos barnet. Anbragte børn og unges liv er kendetegnet ved det modsatte, nemlig komplekse problemstillinger. Handleplanen bliver altså en forsimpning af barnets livssituation, med en baseline og et mål over mod en slutning. Vi må forstå børns udvikling som kompleks, hvor mange forhold flere steder i deres livssituation fletter sig sammen. Forestillinger om at børn udvikler sig lineært gennem stadier er forladt i udviklingspsykologien for længe siden.

Hvor kommer et fokus på problemer fra?

- Det er en udfordring, at handleplanerne skal bygge på de børnefaglige undersøgelser. Der kan være en tidsforskel, som gør at problemerne, der er påpeget i undersøgelsen hvor barnet lever i en kontekst hjemme, ikke altid er de mest oplagte mål i handleplanen, hvor barnet er flyttet ind i en ny kontekst. Der er meget stor forskel på at undersøge et barns situation hjemme i det biologiske hjem og at formulere en ramme for dets udvikling et nyt sted – man kan ikke bare slutte fra det ene til det andet.
- Handleplanerne skal i dag laves i DUBU-it-system (eller DUBU-lignende systemer). DUBU hiver automatisk mål over i handleplanen fra den børnefaglige undersøgelse. Den automatiserede proces er uhensigtsmæssig for det individuelle skøn, og kan ligeledes farve blikket på og interaktionen med barnet/børnene

Hvad bliver afgørende for fremtidens handleplaner?

I det følgende præsenterer vi de grundtanker vi håber, kan gøre sig gældende for fremtidens handleplaner. Helt overordnet skal vi sikre at anbragte børn får lige muligheder og adgange som børn der ikke er anbragt, hvor handleplanen skal rumme hvordan vi i samarbejdet på tværs af hvor barnet udfolder sig, løfter den omsorgsopgave. Den skal nedbryde barrierer og skabe adgange til almene muligheder anbragte i dag sjældent har veje til, som fællesskaber, ungdomsuddannelse og netværk, og så skal den gøre det med udgangspunkt i barnets ønsker, og vurdering af indsatsens begrænsninger i de temaer og egne sårbarheder som det har brug for støtte til.

Handleplanen skal give mig en sikkerhed for at de voksne tager mit liv og fremtid alvorligt

Handleplanens fornemste opgave bliver at sikre en retning for indsatsen. Handleplanens opbygning er en kontinuerlig afvejning af et dilemma mellem kontrol med indsatsen og det at børnene skal have mulighed for at møde betingelserne for et godt børneliv der hvor de bor. Det har her været drøftet under arbejdsprocessen, om der overhovedet skal være mål og handleplaner, men her er anbefalingen fra de tidligere anbragte helt klar. Der skal være en forventning til indsatsens succes, da bekymringen ellers er at der ikke bliver stillet nok krav til anbringelseshjemmets kvalitet og at barnet "parkeres" uden udviklingsmuligheder i den kontekst de anbringes i. Myndighederne har her en vigtig kontrolfunktion i forhold til om barnet møder betingelserne for et godt børneliv. Inddragelsen af barnet bør gradvist være med i den kontrolfunktion, så i forberedelsen af statusrapporten hvert halve år, kan børnene også sige hvordan de oplever indsatsens relevans og om de får den rette støtte.

Handleplanen skal tage udgangspunkt i mine ønsker

Barnets oplevelser af og ønsker for livet skal være tydeligt afspejlet i handleplanen. For eksempel: Vil barnet hjem at bo? Vil barnet blive boende i anbringelseshjemmet? Vil barnet gerne gå i almindelig folkeskole? Vil barnet gerne være mikrobiolog? Vil barnet være fri af systemet? Barnets ønsker skal tages alvorligt og herefter afspejle sig tydeligt i handleplanen. Det er ikke sikkert barnet nemt kan sætte ord på sine ønsker, men så er det vigtigt at være nysgerrige på barnets oplevelser af nuet og hvad barnet tidligere har oplevet som rart eller hjælpsomt. Det betyder ikke barnet skal beslutte det skal hjem, hvis det ikke er tilrådeligt, men de voksne er forpligtet til at tydeliggøre hvordan man kan arbejde hen imod ønsket. For eks. hvilken kontakt og hjemmebesøg er mulig? Kan forældre være med i barnets liv på anbringelsesstedet. Kan de skype eller maile? Hvad er det konkret barnet savner ud over sine forældre – og kan noget af det tages inde i den nuværende livssituation. Udforskningen er vigtig – hvad betyder det barnet siger og hvordan kan man handle relevant i retning af at opfylde ønsket?

Fokus skal være på de voksnes indsats, og udvikling af konteksten, i stedet for mål for mig som person

Med udgangspunkt i barnets ønsker og oplevelser skal der defineres temaer hvor indsatsen skal fokuseres, som peger mod alment hverdagsliv for børn og unge. Handleplanen bliver en udfoldelse af de temaer vi ser i barnets liv. Her skal der ikke være fokus på barnets individuelle udviklingsmål, men i stedet rettes fokus mod de professionelle samarbejde således at det bliver det de professionelle indsatser man sætter retning for, dokumenterer og følger (kritisk) op på.

Barnet skal stadig involveres i forhold til at formulere sine ønsker og behov. Barnet bliver her en medaktør der skal definere problemet og løsningen. Det betyder at der i dokumentationen i højere grad skal være et fokus på kontekstens betydning for barnet - hvorfor reagerer barnet som det gør med udgangspunkt i at forstå intentionerne bag, valideret af barnet, ud fra den kontekst der er omkring barnet, snarere end med udgangspunkt i barnet som årsag. Og dermed med retning mod hvordan barnets støttebehov og konteksten udvikler sig.

Handleplanens nye fokus skal fordre at de voksne bliver bedre til at tage børnenes perspektiver alvorligt, se konteksten gennem deres perspektiv, og arbejde responsivt med afsæt heri. Det betyder også at der i handleplanen kan arbejdes med kollektive indsatser for stedet, det kunne fx at skabe et sted hvor man prøver at løse konflikter sammen med børn og anerkender at voksne kan have konfliktskabende og konfliktoptrappende tilgange, arbejder på at undgå vredeskonfrontationer, skældud, sarkasme fra de voksne og minimerer fastholdelser. Et sted præget af venlighed, varme og forsøg på at forstå børns intentioner, perspektiver og handlegrunde.

Handleplanen bliver dermed i højere grad et aftaledokument for den samlede omsorgsopgave på tværs af de mange aktører i barnets liv, der forpligter dem alle på at skabe betingelser for barnets bedste og ud fra barnets egne ønsker.

Du er nødt til at kende mig, og min situation, hvis du skal træffe de rigtige beslutninger i mit liv

Hyppigheden i møder mellem et anbragt barn eller ung og deres sagsbehandler bør bero på en vurdering af det enkelte barns ønsker og situation. Nogle har måske ikke behov for mere end de lovfastsatte møder, andre kan i perioder have behov for at mødes oftere og blive fulgt tæt af deres sagsbehandler, for at få den rette støtte i livet. Med anbefalingen ønsker vi at skærpe opmærksomheden i kommunen, på vigtigheden af at være tæt nok på barnet til at kunne vurdere rigtigt, forstå deres perspektiv og understøtte en tilstrækkelig fleksibilitet i systemet. Det bør afklares som en del af opstarten hvor hyppigt der er brug for opfølgning. Det bør afklares som en del af opstarten hvor hyppigt der er brug for opfølgning, og derefter bør der løbende følges op på om dette bør justeres.

Mine oplevelser af min hverdag og min trivsel må være det vigtigste i opfølgningen på indsatsens kvalitet

Til opfølgningen bliver det vigtigt at der følges op på barnets trivsel og udviklingsmuligheder. Her skal følgende ses som de parametre der skal fungere som relevante temaer at overveje på en udvidet trivselsforståelse der tager udgangspunkt i en almen forståelse for betingelserne for et godt børneliv:

- Er barnet tryk i sit anbringelseshjem? Føler barnet sig hjemme? Har barnet voksne mennesker det stoler på?
- Har barnet en meningsfuld relation til sin biologiske familie? Både voksne, søskende, fætre/kusiner? Er samværet (eller manglende samvær) rart for barnet?
- Har barnet sociale fællesskaber at være i? Leger barnet med nogen/hænger ud med nogen? Er barnet del af fællesskaber udenfor anbringelseshjemmet?
- Går barnet i skole? Trives barnet i skolen? Hvad vil barnet gerne videre i sit liv, fortsætte med uddannelse, arbejde, rejse?

Et billede sagsbehandler med fordel kan danne sig ved at tale med barnet (også løbende), anbringelseshjemmet, skolen, det biologiske hjem og evt. andre signifikante voksne i barnets liv.

Hvis barnet ikke er i trivsel (forstået som ovenstående), skal der iværksættes en undersøgelse om hvad der sker i rundt om i barnets liv som gør det svært. Derfor skal de voksne blive interesserede i hvad det er barnet reagerer på. Hvad barnet oplever og hvad der er den unges intentioner og motivationer, som altid skal forstås gennem samtale og validering via barnet. Det kan de voksne kun gøre gennem samtale med barnet. De voksne skal herefter undersøge sig selv og hvad de oplever som barrierer i den støtte og de mulighedsbetingelser de stiller op eller de manglende muligheder de stiller op. På den baggrund tilrettelægges deres støtteindsats herunder også på tværs af aktører. Hvis barnet, og de voksne omkring det, har svært ved at finde ud af, hvad der skal til med henblik på forbedring af barnets trivsel, bør der iværksættes en børnefaglig undersøgelse og/eller psykologisk udredning, som grundlag for planlægning af støtte til barnet.

For at sikre at indsatsen tager udgangspunkt i barnets trivsel ud fra egne oplevelser, skal barnet altid have mulighed for at kommentere på anbringelseshjemmets statusrapporter. Derfor kan en status ikke sendes til myndighed uden barnet har godkendt det skrevne eller godkendt med barnets forslag til rettelser. Hvis barnet ikke ønsker det, kan der anføres "barnet ønsker ikke at kommentere". Dermed kan myndighed også følge op på hvorfor barnet ikke vil det.

Hvis barnet er velanbragt, og generelt er i trivsel og udvikling, bør barnet have mulighed for at vælge mødet fra, og dermed få mulighed for "bare" at leve et almindeligt børneliv uden at blive mindet om sin anbringelse. Det er her vigtigt, at sagsbehandler er sikker på at det er barnets eget valg og ikke er påvirket af voksne udefra.

Når mit udviklingsmål at lære at tømme en opvaskemaskine og vaske tøj, må der være noget særligt galt med mig.

Handleplanerne skal ikke have mål for almindeligt hverdagsliv, som at lære at vaske tøj, lave mad mv. Det må forudsættes at det valgte anbringelseshjem kan tilvejebringe de rammer barnet som udgangspunkt har brug for. Anbringelseshjemmet skal træde i forældrenes sted med alt hvad det indebærer. Barnet bør ved

anbringelse, møde "et naturligt voksenansvar" og derfor skal der ikke laves mål for det. Dermed bortfalder alle mål som fx "en mere struktureret hverdag, en varieret kost, mv." som vi ellers ser figurere i handleplaner i dag. Det bliver en del af det almindelige børneliv.

Det sætter krav til myndigheds kendskab til anbringelseshjemmene ligesom det sætter krav til tilbuddene om at være meget skarpe på hvilket hverdagsliv de tilbyder og arbejder med.

Handleplanen skal sikre de voksne i mit liv trækker i samme retning

Først når barnet er anbragt og anbringelseshjemmet har haft en chance for at lære barnet at kende, laver de voksne en plan for deres indsats i et tværfagligt perspektiv med udgangspunkt i de opsatte indikatorer.

Handleplanen sætter rammerne for det gode samarbejde, herunder også evt. samarbejde med sundhedssektor samt integration af §54 for at sikre det gode forældresamarbejde. Nogle gange trækker fladerne i barnets liv i forskellige retninger, fordi der ikke er en tydelig koordinering om opgaven. Eksempel: I dag kan der ske en u hensigtsmæssig indsats omkring barnets skolegang fordi der er idealer om at barnet "skal i skole". Her oplever anbringelseshjemmet at skolen bebrejder dem hvis barnet ikke kommer afsted, og anbringelseshjemmet oplever at myndighed måler deres succes på at barnet kommer afsted. Det indebærer et u hensigtsmæssigt fokus på at barnet kommer over i skolen (fordi det måles bl.a. skolen på), i stedet for at lave en helhedsorienteret indsats på tværs af de voksne omkring barnet, der nysgerrigt er undersøgende på hvorfor barnet ikke vil afsted og herefter laver en god indsats for at støtte barnet. Det kan fx i en periode godt betyde at barnet nogle morgener møder lidt senere hvis samværet hjemme driller og der er brug for tid til en snak på de dårlige dage. Andet eksempel er konflikt med det biologiske hjem. Konflikt vil altid gå ud over barnet og bør derfor indikere en øget indsats i samarbejdet eller hjemmet.

I er nødt til at have fokus på mit samlede liv, når I dokumenterer. Hvis I kun kigger på mig, overser I hvis det er mine omgivelser jeg reagerer på

I det daglige dokumenterer hjemmet hvordan de fagprofessionelle arbejder med at skabe gode rammer for barnets hverdagsliv. Der skal i dokumentationen være fokus på at "almindeliggøre" hverdagslivet – hvordan tages de nødvendige hensyn i forhold til at leve op til krav som indsats, men uden det bliver et underligt børneliv der i for høj grad ligner en arbejdsplads. Herunder et særskilt fokus på, hvad der skal organiseres for at barnet kan deltage i hverdagslivets fællesskaber?

Inden statusmøde bør anbringelseshjemmet snakke med barnet: Hvad synes du skal være på dagsordenen? Flere unge har gode erfaringer med netop den forberedende form fordi møderne pludselig begyndte at tage udgangspunkt i netop barnets ønsker og oplevelser. Efter barnets punkter er gennemgået skal der selvfølgelig være plads til de voksnes temaer - det kan eksempelvis være de voksne har brug for at snakke om at barnet ikke går i skole, og hvorfor det er. På samme måde har anbringelseshjemmet en opgave i at følge op på mødet med barnet.

Hvis der sker en forandring i barnets liv, skal myndighed orienteres. Herunder bede om hjælp hvis samarbejdet låser. Det skal sikre at barnet ikke bliver fanget i en fagprofessionel konflikt.

Organisatoriske implikationer af det foreslåede der må adresseres:

I dialogen med praksis, forskning, nuværende og tidligere anbragte, er det blevet tydeligt at der er en række organisatoriske forhold vi allerede nu forudser må adresseres i implementeringen af en ny handleplanssystematik:

- DUBU (og DUBU-lignende IT systemer) er det centrale IT-værktøj på området. Det bør overvejes, og undersøges om DUBU reelt kan understøtte en ny form for arbejde med handleplaner. Vi er klar over at en udvidelse af DUBU indebærer en potentiel videreudvikling, eller afvikling, på mange års arbejde og vil være forbundet med store omkostninger, men det er en opmærksomhed der må rejses
- Uanset handleplanens opbygning fordrer arbejdet med effektive handleplaner og reel børneinddragelse en styrkelse af barnets relation til sagsbehandler. Det er en særskilt problematik, men tillid

mellem barn og myndighed er afgørende. Her er udskiftning af sagsbehandlere, tid i det daglige arbejde, muligheder for aktiv opfølgning og den enkeltes kompetencer i inddragelse udfordringer.

- Det personrettede tilsyn kan være meget svingende i kvalitet. Det bliver særligt problematisk da den foreslåede nye tilgang til handleplaner i endnu højere grad fordrer at myndighed kender det anbringelseshjem der visiteres til. I forlængelse heraf kan det undersøges om observation i højere grad skal være en metode i det personrettede tilsyn
- Vi oplever et system der kan sidde fast i samarbejdsudfordringer og hvor økonomi kommer til at spille en uhensigtsmæssig stor rolle i valget af foranstaltning, muligheder for støtte i en fleksibel indsats i takt med livet udvikler sig og en reel helhedsorienteret indsats på tværs af forvaltningsområder. Anbragte børn og unge oplever rigtig mange skift, men vores oplevelse er at de i for lille grad handler om barnet og i højere grad handler om fagprofessionelle samarbejdsudfordringer og økonomiske spørgsmål. En nuværende anbragt sagde det fint: "ansigterne skifter, men aben flytter med".

Oplægget er kvalificeret af forskning

Oplægget er lavet med god og faglig sparring fra en stærk forskergruppe. Stor tak til Frank Ebsen, Idamarie Leth Svendsen, Louise Harkes, Tina Andersen, Mimi Petersen, Signe Fjordside, Hanne Warming og Ida Schwartz for at bruge tid og kræfter på arbejdet. Det har været vigtigt for produktets kvalitet, at vi har kunnet udvikle vores tanker i nyeste viden og forskning på området.